ՏԻՐԱՆԻ ՏԱՌ
108
Lento. Con affetto
Ծի-րա-նի՛ ծառ, բար մի՛ տա, վա՜յ,
Ճըղ-նե-րըդ ի-բար մի՛ տա, վա՜յ,
Meno lento
Ա-մեն մե-ջըդ ման գա-լիս,
ցա-վե-րըս ի-բար մի՛
տա: տա:
Moderato
Lamento ma tranquillo
pp
Հա՛, տը-վե՛ք, նե՛տ տը-վեք, սա-րեր,— հովն ըն-կավ,
Գը-նա, էլ նետ շը-գա չես տար-վա տա-րին,—
սըր-տիս խըն-դում ծովն ըն-կավ.
սեվ դարդն իմ վը-կոյն ըն-կավ:

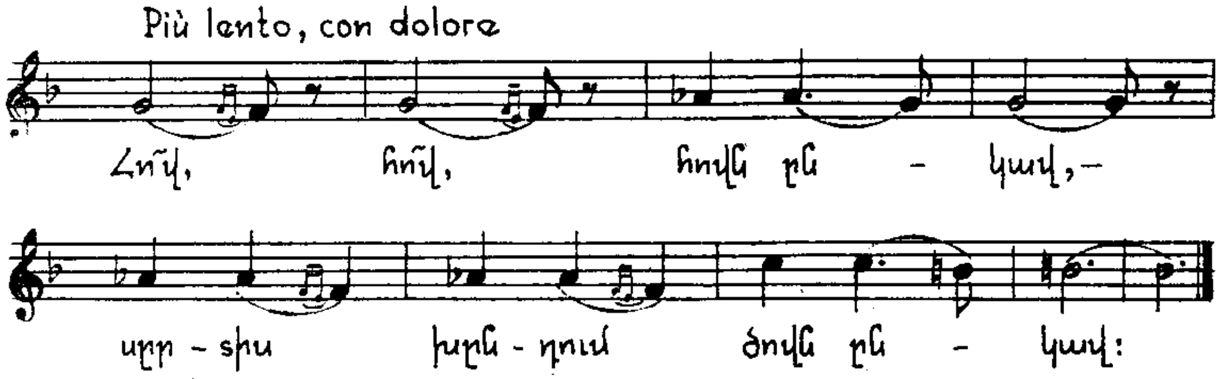

Ծիրանի ծառ, բար մի՛ տա,
Վա՜յ.
Ծըղներըդ իրար մի՛ տա,
Վա՜յ.
Ամեն մեջըդ ման գալիս
Ցավերըս իրար մի՛ տա:

Հա՛, տըվե՛ք, ետ՛ տըվե՛ք սա՛րեր,— հովն ընկավ,
Սըրտիս խըրնդում ծովն ընկավ.
Գընա, էլ ետ չըգա էս տարվա տարին,
Սև դարդն իմ վըզովն ընկավ:

Հո՜վ, հո՜վ, հովն ընկավ,
Սըրտիս խըրնդում ծովն ընկավ:

Մեռա բաղում բանելեն,
Մի կողմեն ջուր անելեն.
Ծառերին թուփ չըմընաց
Դարդիս դարման անելեն:

Սև ամպը գըցել ա հով,
Մութը տըվել ա իմ քով.
Տեսնում եք՝ ինձ պատել ա
Էս անիրավ արյուն ծով:

Նըստած տեղիս քար չունիմ,
Էրված սըրտիս ճար չունիմ.
Ա՜յ անօրեն, փուչ աշխարհ,
Բաղ ունիմ ու բար չունիմ: